

Aktor cyrkowy

343502

Inna nazwa zawodu: nie występują

Zadania i czynności

Aktor cyrkowy - Aktor cyrkowy - od greckiego słowa „akrobates” - jest artystą sztuki cyrkowej demonstrującym publiczności trudne ćwiczenia gimnastyczne, wymagające dużej zręczności i sprawności fizycznej. Głównym zadaniem akrobaty jest twórcza realizacja koncepcji artystycznych reżysera, scenografa i choreografa w ramach prezentowanej przez siebie specjalności.

Aktor cyrkowy powinien opanować do perfekcji ćwiczenia gimnastyczne, wchodzące w skład wybranej przez siebie formy występu artystycznego (tzw. numeru). Wiąże się to z wielokrotnym powtarzaniem ćwiczeń podczas zajęć treningowych.

W zawodzie akrobaty istnieją specjalizacje. Każdy Aktor cyrkowy lub grupa akrobatyczna zajmuje się wybranym rodzajem ćwiczeń. Może to być akrobatyka, gimnastyka, żonglerka czy ekwilibrystyka.

Miejszem pracy akrobaty jest cyrk. Aktor cyrkowy występować może bez przyrządów, na przyrządach oraz z przyrządami i przyborami. Te przyrządy i przybory nazywamy rekwizytami. Do najbardziej znanych rekwizytów zaliczamy: trapez, liny pionowe, poziome, ukośne i luźne, trampolinę, czyli batut, ścieżkę sprężystą do skoków akrobatycznych oraz wałki, drabiny, monocykle, persze, kółka i maczugi.

Do ćwiczeń indywidualnych wykonywanych przez akrobatę należą: salta, przewroty, przerzuty, stania na rękach, mostki, elementy gibkościowe itp. Elementy te mogą być wykonywane zespołowo i wtedy mówimy o grupie akrobatycznej. Grupy akrobatyczne wykonują swój repertuar w parterze (skoki akrobatyczne, piramidy, żonglerka piłeczkami i maczugami, skoki z deski akrobatycznej lub ekwilibrystyka na kuli czy drabinie) lub w powietrzu na znacznej wysokości (przeskoki z jednego przyrządu na drugi, chodzenie po linie, ewolucje na trapezie itp.).

Praca wykonywana przez akrobatę może mieć charakter statyczny - i wtedy występują takie ćwiczenia jak piramidy, stania na rękach, balans perszem - lub dynamiczny, jak skoki na trampolinie, jazda na motocyklu z różnymi ewolucjami czy ćwiczenia na ruchomym trapezie. O podjęciu pracy w zawodzie akrobaty decydują umiejętności i sprawność fizyczna.

Aktor cyrkowy - Iluzjonista to człowiek otoczony nimbem tajemniczości. Wypowiadając jedno magiczne słowo, potrafi wyczarować z laski kwiaty, pusty kielich napełnić winem lub wyjąć królika z cylindra. Wszystko po to, by zapewnić widzom rozrywkę.

Współczesnych przedstawicieli sztuki magicznej dzielimy zasadniczo na dwie grupy: tych, którzy wykonują manipulacje i tych, którzy tworzą iluzję.

Słowo manipulacja pochodzi od łacińskiego słowa manus - ręka. Elementy pokazu oparte są na wspaniałej technice palców, prawidłowej koordynacji rąk oraz szybkości i precyzji wykonywanych czynności. Podstawowe rekwizyty to karty, piłeczki, monety,

zapałki, chustki itp. Przedmioty te pojawiają się nagle przed oczami zdumionych widzów, po czym równie tajemniczo znikają. Papieros rzucony wielokrotnie na podłogę pojawia się natychmiast za uchem artysty, w jego kieszeni lub też spływa wprost z powietrza. Manipulator często dokonuje sprytnego manewru, który odwraca uwagę widza. Wiadomo, że publiczność bacznie śledzi ręce artysty, aby rozszyfrować pokazywany numer, a każdy dodatkowy ruch jest szczególnie obserwowany. Manipulatorzy potrafią to sprytnie wykorzystać, by zwrócić zaciekawienie widowni w kierunku, który jest z góry zaplanowany i potrzebny dla prawidłowego przebiegu pokazu.

Iluzja natomiast jest to pokaz różnych sztuczek, opartych z reguły na specjalnie przygotowanej do tego celu aparaturze. Rekwizyty są specjalnie skonstruowane ? mają podwójne dna, podwójne przegrody, odpowiednio wmontowane i ustawione lustro. Wszystko to umożliwia iluzjoniście i jego asystentom wprowadzanie publiczności w świat tajemniczości, absurdu i magii. Ważną rolę w takich numerach odgrywają asystenci, którzy mogą w odpowiednim momencie odizolować iluzjonistę od ciekawych oczu widza, podać lub zabrać odpowiedni przedmiot. Od nich też w dużym stopniu zależy powodzenie wykonywanych trików. Oto kilka przykładowych trików związanych z iluzją.

Na oczach publiczności do klatki zostaje wprowadzona piękna dziewczyna. Następnie klatka zostaje nakryta dużą chustą i wyciągnięta wysoko pod kopułę cyrku. A po zerwaniu chusty w klatce zostaje ... lew! Widzowie, każdy na swój sposób, próbują rozwiązać zagadkę. Wariantów jest wiele, tylko, niestety, żaden z nich nie odpowiada prawdzie. Iluzjonista bowiem zazdrośnie strzeże swego pomysłu. Trudno ? tajemnica zawodowa.

Inny trik ma przede wszystkim na celu rozbawienie publiczności. Na dużą patelnię wlewa się trochę denaturatu, następnie podpala i zakrywa pokrywką. Po chwili, po zdjęciu pokrywki, z patelni wyskakuje np. żywa gęś i zaczyna biegać po scenie. Asystenci próbują ją złapać. Scenka ta zawsze wywołuje gromki śmiech i duże brawa.

Do tradycyjnych numerów iluzji należy przecinanie piłą osoby, która znajduje się w dużej skrzyni, lub też połykanie przez artystę długiego sztyletu. Oczywiście nikomu nie dzieje się żadna krzywda. A jak to się robi, pozostaje tajemnicą.

Dziś stale szuka się nowych rozwiązań w dziedzinie iluzji. Współpracuje się z inżynierami, którzy służą wiedzą i współczesną techniką. Robi się ciekawą oprawę scenograficzną, współpracuje z choreografem i reżyserem. Ciągłe obmyślanie nowych, coraz ciekawszych rozwiązań, aby zadziwić widza, co w dzisiejszych czasach nie jest najłatwiejsze.